

LEEF

Jeanine Bosma

LEEF

Auteur: Jeanine Bosma

Fotograaf: Marcel Bonte, Deventer

Eindredacteur: Richard van Bruinnessen

Uitgave: Katman Publishing

richard@katman.nl

ISBN 9798628260807

NUR 450

@ 2020 Jeanine Bosma

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

LEEF

*'Zonder wiskunde kun je ook
heel gelukkig worden in het leven.'*

Inhoudsopgave

Vlinder	7
Groei	11
Talent.....	15
Roze	19
Vinkje	23
Koningin.....	27
Gevoel.....	31
Boksen	35
Mezelf.....	39
Zeker	43
Overwinnen	47
Vergeven.....	51
Nieuwsgierig	55
Stilte.....	60
Perfect	64
Doolhof.....	68
Doeke.....	72
Kooi.....	77
Spiegel	81
Avontuur.....	85
Emotie.....	89

Zing	93
Eigenwaarde.....	97
Cadeau.....	101
Ontslag	105
Elmo.....	109
Tuintje.....	113
Vriendschap.....	117
Podium	121
Omarmen	125
Eenendertig	129

Vlinder

‘Kijk daar eens, wat een prachtige vlinder!’

Mijn vriendin is razend enthousiast. Vanonder mijn capuchon kijk ik nukkig haar kant op en reageer een stuk minder spontaan.

‘Ja, ja.... wat een mooie vlinder.’

Een fijne motregen vertroebelt mijn zicht. Ik had een ander beeld voor ogen toen we naar het Afrikaanse continent vertrokken. We staan in de bergen in het oosten van Madagaskar in de wintertijd, terwijl Nederland puft onder een hittegolf. Mijn vriendin plaatst een andere lens op de camera en buigt zich over de vlinder. In de stilte hoor ik de camera klikken. Ik denk aan de tijd.

‘Picture, picture, picture!’

Een uur geleden stonden we in een klein dorpje. Kinderen op blote voeten en met snotterige gezichtjes konden geen genoeg krijgen van de camera. Na het maken van de foto's verdrongen ze zich rond het toestel. Met een stralende glimlach en een blik vol verbazing keken ze naar zichzelf op het schermpje.

‘Again! Again!’

Ik keek op mijn horloge en dacht aan het bergdorp met de waterval dat op ons wachtte. Het was de tweede keer dat ik deze dag op mijn horloge keek. Nadat we snoepjes hadden uitgedeeld, vervolgden we onze weg.

De eerste keer was twee uur eerder toen we - geheel tegen de planning in - een opvang voor kleine reptielen en knaagdieren bezochten. Op een uitgestrekte plantage stonden verschillende krakkemikige houten dierenverblijven. In ieder verblijf moesten we op zoek naar de kameleons en hagedissen. De gids raakte niet uitgepraat over de reptielen. De een nog meer bijzonder dan de ander. Uiteraard klikte het fototoestel rijkelijk. Maar ook de tijd verging.

De laatste druppel valt precies op mijn neus. Ik zie de lucht voorzichtig opentrekken.

‘Als we nu nog even wachten dan kan ik de vlinder in het zonlicht fotograferen.’

Ongeduldig ga ik op een vervallen muurtje zitten. De vlinder vliegt van bloem naar bloem en mijn vriendin volgt. Op het moment dat het wolkendek zich helemaal opent, strijkt de vlinder neer op een bloem en opent zijn vleugels voor de zon. Opnieuw kijk ik ongeduldig op mijn horloge. Ons bergdorp wacht. Het is inmiddels rond het middaguur en we

hebben nog een lange weg te gaan. Ik hoor de camera klikken.

Hoe meer mijn vriendin de tijd neemt om de vlinder te volgen, hoe ongeduldiger ik word. De afspraak dat we naar een bergdorpje aan de voet van een waterval zouden wandelen, komt steeds verder in het gedrang. Als we op deze manier doorgaan dan zijn we daar tegen zonsondergang. Terwijl ik op het muurtje zit, zakt mijn humeur naar het dieptepunt. Mijn gedachten slaan op hol. Kunnen we dan voor het donker nog naar beneden en hoe moet het dan met het eten en wordt het niet te koud buiten? In de verte hoor ik het klikken van de camera.

Een uur later zitten we achterop een ossenwagen. De kleine grijze man op volledig versleten slippers is zo vriendelijk ons mee te nemen naar het bergdorpje. Hobbelen op de wagen bekijken we de foto's. Die van de vlinder op de bloem in de zon springt er wel uit. De blauwgouden vleugels schitteren in het heldere zonlicht. Voor het eerst vandaag ebt mijn ongeduld weg en raak ik gefascineerd door de foto van de vlinder.

Terug in Nederland blijkt de vlinder een bedreigde soort die nauwelijks nog gespot wordt. Foto's van deze vlinder zijn uiterst zeldzaam. Mijn vriendin besluit de foto op te sturen naar een gerenom-

meerd vakblad. Een paar maanden later schittert de vlinder ons vanaf de cover tegemoet.

De herinnering aan het bergdorp met de waterval is bij onze terugkomst al lang verwaterd. Het beloofde spektakel bleek niks meer dan een paar rotsen waar het water in een rustig stroompje vanaf liep. Het dorp niet meer dan twintig bouwvallige huisjes. Binnen een uur waren we weer op weg richting dal. De omschrijving in de brochure voldoet in geen enkel opzicht aan de werkelijkheid.

Het werd me weer duidelijk; staar je niet blind op het doel dat je voor ogen hebt. Een starre gefixeerde houding weerhoudt je om te genieten van het moment, van het nu. Leef als de fladderende vlinder die op elke bloem kan neerstrijken. Hij maakt zich niet druk over naar welke bloem hij vliegt. Wellicht is hij onderweg naar een bergweide vol bloemen maar hij ziet en houdt ook van de bloemen die hij onderweg tegenkomt. Kan jij ook zo leven? Waar je ook naar op zoek bent, vergeet niet op jouw pad stil te staan en te genieten van jouw omgeving. Je zult ontdekken dat onderweg zijn, mooier kan zijn dan jouw uiteindelijke doel.

Groei

Het moment dat ze de lounge binnenschrijdt, draaien de hoofden haar richting. Haar blonde haren dansen om haar gezicht bij iedere stap die ze zet en haar brede glimlach toont een perfecte rij witte tanden. Ze schudt een man de hand en praat honderduit terwijl haar zorgvuldig gemanicuurde hand met rode nagels af en toe speels zijn schouder aanraakt. Langzaam zie ik hem smelten en met een laatste omfloerste blik heeft ze hem helemaal gewonnen.

Vanaf mijn plek in de lounge sla ik het schouwspel gade en een lichte irritatie nestelt zich in mij. Ik draai me om en hoor de vrouw met de blonde haren op de achtergrond boven iedereen uit schateren. Meewarig kijk ik mijn collega's aan en knik met mijn hoofd in de richting van het tafereel.

'Heb je haar gezien? Het is toch bijzonder hoe zij op deze manier zieltjes probeert te winnen.' Mijn lichaamstaal moet boekdelen spreken. Met tegenzin volg ik haar als ze even later met geheven hoofd de lounge verlaat.

De rest van de dag zie ik haar niet en na het diner is ze volledig uit mijn systeem verdwenen. Totdat ze

op het avondfeest opeens vlak voor mijn neus opduikt. Opnieuw schrijdt ze de ruimte binnen en opnieuw draaien de hoofden haar richting. Ze draagt een werkelijk prachtige rode jurk vol zelfvertrouwen en mengt zich soepel tussen de gasten op de dansvloer terwijl ze glimlachend om zich heen kijkt, zich bewust van de aandacht die ze trekt. Mijn irritatie steekt direct weer de kop op en is nog vele malen sterker dan vanochtend. Boos omdat ze mij zo weet te raken, loop ik de zaal uit voor frisse lucht.

Als ik de volgende dag na drie dagen congres naar huis rijd, voel ik de keelpijn die zich gisteren lichtjes aankondigde in alle hevigheid naar boven komen. Ik had de kachel in de auto op de heenreis al hoger gezet omdat ik het maar niet warm kreeg en nu begrijp ik waarom. Mijn hoofd zit vol, ik heb rust nodig. Toch rijd ik eerst langs de supermarkt want de begroeting met een lege koelkast is wel het laatste nu.

Vermoeid en met een niet te stoppen loopneus til ik de boodschappentas op het aanrecht. Iedere keer als ik buk, voel ik de druk op mijn hoofd toenemen. Geërgerd sla ik de koelkastdeur dicht en praat tegen mijn vriend zonder hem aan te kijken.

‘Waarom moet ik hier toch altijd alles zelf doen?’

‘Lukt het een beetje?’

‘Ik voel me helemaal niet lekker maar haal toch de boodschappen en ruim alles op en jij doet helemaal niks. Je zorgt ook helemaal niet voor mij.’ Ik ben boos en slinger de laatste boodschappen op het kookeiland. Het weerwoord van mijn vriend maakt het niet beter.

‘Jij laat niet voor je zorgen. Ik wist toch niet dat je al bij de winkel was geweest. Dat had ik ook kunnen doen.’

Gefrustreerd loop ik de keuken uit terwijl de eerste tranen zich aankondigen. Eenmaal boven in de badkamer doe ik de deur op slot, ga op de badmat zitten en laat mijn tranen de vrije loop. Als de mist van teleurstelling enigszins is opgetrokken, vraag ik me met tegenzin af of hij misschien gelijk heeft. Diep van binnen weet ik het antwoord al. Net als ik diep van binnen weet waarom de dame op het congres zo ontzettend in mijn irritatiezone zat. Ben ik stiekem jaloers op de flamboyante congresdame die zich zo vol zelfvertrouwen beweegt? En laat ik inderdaad niet voor mij zorgen terwijl ik dat af en toe wel heel heerlijk zou vinden? Ik ben bang dat mijn emoties met mij aan de haal zijn gegaan.

Ik weet het en toch. Mijn emoties zeggen alles over mij en niets over die ander. Ik moet goed naar die